

IV.

Et Brev fra Johan Nordal Brun til P. F. Suhm.*Meddelt af Docent Ludvig Daae.*

Høiædle og Høivelbaarne Hr. Conferentsraad.
Høigunstige Velynder.

For al Deres uforskyldte Godhed mod mig i Kjøbenhavn burde jeg længesiden have aflagt min underdanige Taksigelse. Det er kun Hr. Conferentsraadens bekjendte Ædelmodighed, af hvilken jeg haaber, at min Forsømmelse ikke bliver anseet for Utaknemmelighed. Indlagte tager jeg mig den Frihed at tilsende Deres Høivelbaarenhed, ønskende, at det maatte finde Deres gunstige Bifald. Jeg haaber min Apologi i det mindste skal retfærdiggjøre mine Hensigter med Einer Tambeskjelver, som Journalisterne have draget Omsorg for at gøre ikke alene foragtelig, men endog mistænkt og forhadet. Behøvede jeg ikke mere at fremstille mig blandt Sollicitanter, skulde jeg have ladet mig nøie med en god Samvittighed og ladet baade Journalister og andre tænke, hvad de vilde, men da jeg trænger til Befordring, maa jeg fralægge mig Beskyldninger, som kunde gøre mig uværdig til Kongens Naade og berøve mig al Gunst hos danske Patroner. Tænkte alle Danske, som Hr. Conferentsraaden, behøvede aldrig en Nordmand at undskylde sin Friheds kjække Sprog, og aldrig nogen Forfatter at besvare den bitreste Critique, men jeg kjender mangan ærlig Dansk, som anseer den critiske Journal for Høieste Ret i vor lærde Verden og er svag nok til al tro, at dens Dom ikke kan appelleres. Hav

den Godhed for mig, Allerhøiestærede, at lade dette mit lille Stridskrift blive læst af Dem selv og flere, som kunne bidrage noget til min Lykke!

Jeg veed, Hr. Conferentsraaden er min Velynder og en Ven af Biskop Bang. Turde jeg udbede mig, at De vilde tale til mit Bedste, at jeg idetmindste maatte blive een af 3 paa Forslaget, om Frue Kald i Throndhjem blev ledigt. Som Student har jeg allerede tvende Gange af sal. Gunnerus været paa Forslag til Kjøbstæd Kald, nemlig med Hr. Angell til Domkirkens Capellani og med Hr. Wittrup til Vor Frue. Efter den Tid er jeg bleven Fader til Zarine og Einer, om deri ellers er nogen Fortjeneste, og har ofte præket i Frue Kirke i Kjøbenhavn, hvor jeg var lykkelig nok for at erhverve mig Biskop Harboes og Professor Balles Bifald. Jeg kunde derfor maaskee synes at have nogen Grund til at søge den Slags Promotioner.

Jeg mangler en Hoben af det, Lutherus henfører til dagligt Brød, som f. Ex. visse Værelse, Huus og Hjem, Mark, Fæ, Pendinge. En Bondekarl, 24 Aar gammel, eier de Huse, jeg logerer i, og driver Gaarden. Faar han Øie paa en rask Bondepige, er jeg huusvild. Ingen Mensalgaard paa hele Bynæsset. Bliver jeg ikke forflyttet, seer jeg kun een Udvei, nemlig hele Aaret at gjøre Huusbesøg i Menigheden og som Petrus, Paulus og andre blive vandrende Evangelist.

Jeg tør vel ikke begjære, at Conferentsraaden skulde umage sig med at besvare dette. Men dersom hendes Høivelbaarenhed, Deres naadige Frue, ved Leilighed corresponderede med Jomfru Stinken Meinke, og vilde have den Gunst for mig at meddele hende en liden Underretning, om hvad Skjebne min Pjece har, og hvad Forfatteren for Fremtiden kan spaa sig, vilde jeg derfor være uendelig forbunden.

Sorg for dette Livs Næring fordrer alle ledige Timer udenfor mit Embede. Det kom bedst overeens med min Tilstand at gjøre Psalmer. Efter Veimester Krogs Forlan-

gende skrev jeg et Par Vers, som bleve anbragte paa Veien, hvor man ventede Prinsesse Louise og Prinds Carl, hvoraf jeg har taget mig den Frihed paa den anden Side at give en Gjenpart. Jeg er med dybeste respect

Bynæsset d. 22 Januarii

1777.

S. T. Deres
underdanige Tjener.

J. N. Brun.

Paa Dovre Field ved Grænse Skjellet mellem det
Søndenfjeldske og Nordenfjeldske.

Velkommen, himmelsendte Par! til Nordenfjeldske Fjeld.
Hver Thrønder hid sit Ønske bar, bød Dovre raabe Held.
Løft, skaldet Dovre, skyfuld Hat, bøl langsom gamle Ryg.
Blid Dag og stjerneklare Nat, gjør Veien let og tryg.

Ved Hage Elven, førend man kommer til Meelhuus
Prestegjeld.

Kun sagte, I strømmende Elve
Lad Christians Søster ei skjelve.
Sig hende, I snaksomme Floder.
Vi flyde og lyde Din Broder.
O Prinds, Vi med Længsel Dig vente;
Naar Du vores Hjertelav kjendte,
Da sagde Du Kongen, at Bønder
Var aldrig saa tro, som de Thrønder.
Her aabne sig Sletter med Grøde,
Som Kulden ifjor lagde øde.
Iaar de med Rigdom sig klæde.
For Prindsen at møde med Glæde.

Orig. i Ny kgl. Saml. 2125 b 4to.
